

Arrest

nr. 216 942 van 15 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN GARSSE
Bischoffsheimlaan 36
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. PLAS, die *loco* advocaat S. VAN GARSSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Venezolaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 12 mei 1998 te La Guaira, in de staat Vargas. U heeft steeds in uw geboortestad gewoond samen met uw familie. Uw vader overleed echter in 2009 na ziekte. Uzelf studeerde na het beëindigen van uw middelbare studies gedurende een jaar ‘criminologie’. Het was uw ambitie om bij de Venezolaanse politie aan de slag te gaan maar door de grootschalige corruptie bij de politiediensten liet u dit plan uiteindelijk varen. Om wat geld te verdienen werkte u in de kledingwinkel van uw broer.

Ook uw moeder werkte om voor de nodige inkomsten voor uw gezin te zorgen. De economische (en politieke) crisis zorgde ervoor dat het steeds moeilijker werd om financieel rond te komen. Ook nam de onveiligheid in uw stad en wijk steeds toe, onder meer door de aanwezigheid van de 'colectivo', de Tupamaro's. Deze aanhangers van voormalig president Chavez onderdrukten met het nodige geweld protesten tegen de regering. Deze protesten vonden plaats ten gevolge van ontevredenheid over het gevoerde beleid in het land. Uzelf nam één maal deel aan dergelijke protesten, maar had persoonlijk nooit problemen met de autoriteiten, noch met de colectivo's. Wel werden de rantsoenen die werden uitgedeeld aan de bevolking een tijd geschrapt in uw wijk. De steeds verslechterende situatie in uw thuisstad bracht u ertoe om het land te verlaten. Uw zus die reeds een tiental jaar in België woont, en inmiddels de Belgische nationaliteit heeft, nodigde u uit om het doopsel van haar zoon bij te wonen in Brussel. U nam op 8 oktober 2017 het vliegtuig vanuit Venezuela naar Europa. Na een tussenstop in Parijs werd u door de Franse autoriteiten tegengehouden omdat uw reismotief onduidelijk was. Gedurende vier dagen hield men u in Parijs. Uw zus kwam uiteindelijk naar Frankrijk om de situatie te verduidelijken waarop u mocht gaan en naar België kwam. In België diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de bevoegde instanties op 23 oktober 2017. U geeft aan dat u niet naar Venezuela kan terugkeren omdat u vreest ontvoerd te worden door één van de colectivo's of milities omdat men personen die terugkomen uit het buitenland ervan verdenkt geld bij zich te hebben.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw originele Venezolaanse paspoort en identiteitskaart, uw behaalde diploma's in Venezuela, een bewijs van goed gedrag en zeden (afgeleverd door de Venezolaanse autoriteiten) en een bewijs van uw burgerlijke staat in Venezuela.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van de uitzichtloze politieke, economische en veiligheidssituatie in Venezuela. U voegt er tevens aan toe dat u vreest ontvoerd te worden door één van de actieve milities of colectivo's bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst omdat Venezolanen die terugkeren beschouwd worden als personen die geld bij zich hebben en bijgevolg een risico lopen het mikpunt te worden van overvallen of ontvoeringen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS, dd. 1 augustus 2018, p. 13-14). Volgende opmerkingen dienen echter gemaakt te worden bij het door u naar voren gebrachte asielrelaas. Zo is de door u aangehaalde vrees ten opzichte van uw land van herkomst niet gelinkt aan één van de criteria van de Conventie van Genève (ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, politieke overtuiging). U haalt aan dat u vreest overvallen te worden of in het ergste geval ontvoerd te worden door één van de colectivo's die actief zijn in uw thuisstad. U haalt aan dat men u zal viseren omdat personen die uit het buitenland terugkeren beschouwd worden als personen met geld. Deze door u aangehaalde vrees – in de toekomst – is zoals gezegd vreemd aan de Geneefse Conventie en is bovendien gebaseerd op veronderstellingen van uw persoon. U linkt uw vrees aan de colectivo's die actief zijn in uw geboortestad, maar in uw dossier kan geen aanwijzing teruggevonden worden voor een dergelijke vrees. Zo haalt u zelf aan dat u nooit enige (persoonlijke) problemen heeft gekend met deze colectivo's (zie notities persoonlijk onderhoud, p.15). U geeft aan slechts eenmaal te hebben deelgenomen aan een manifestatie, maar dat dit geen persoonlijke gevolgen voor u had (zie notities persoonlijk onderhoud, p.15) – wel werden de voedselpakketten gedurende een periode niet meer uitgedeeld aan alle bewoners van uw wijk (zie notities persoonlijk onderhoud, p.15-16). Tot slot geeft u aan nooit politiek actief te zijn geweest in Venezuela, net zoals uw ouders (zie notities persoonlijk onderhoud, p.16).

Het voorgaande leidt bijgevolg tot de vaststelling dat de door u aangehaalde vrees ten opzichte van uw land van herkomst vreemd is aan de Conventie van Genève en dat u derhalve niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Wat betreft uw vrees bij een eventuele terugkeer naar Venezuela gearresteerd te worden omdat u in het buitenland verbleven heeft, kan nog het volgende opgemerkt worden.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De behandeling die een afgewezen verzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijft dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Venezolaanse u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij ene terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door

andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Zo haalt u voor het CGVS aan dat uw familie eigenaar is van een woning in uw geboortestad, dat u zelf werkte in de kledingwinkel van uw broer, en dat ook uw moeder een job had om financieel rond te kunnen komen (zie notities persoonlijk onderhoud, p.9 en 11). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes.

Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw asielrelaas kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw originele Venezolaanse paspoort en identiteitskaart, uw behaalde diploma's in Venezuela, een bewijs van goed gedrag en zeden (afgeleverd door de Venezolaanse autoriteiten) en een bewijs van uw burgerlijke staat in Venezuela bevestigen enkel uw identiteit en levenspad in Venezuela.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. ..."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 26 september 2018 in een eerste middel een schending aan van artikel "48/3 Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel doordat zij de verzoekende partij de status van vluchteling in de zin van art. 48/3 Vreemdelingenwet ontzegt."

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting aangaande artikel 1 van het Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en stelt dat verzoeker *in casu* aan de voorwaarden voldoet.

Verzoeker herneemt dat "hij angst had voor de regering (stuk 14/ pag. 16)" en dat hij "daarbij voornamelijk angst [heeft] voor de represailles die hij zou moeten vrezen van dhr. M.M.G. en die rechtstreeks aan zijn familie kenbaar gemaakt werden door leden van de colectivo's (stuk 13)". Verzoeker wijst tevens op de "algemene, uitzonderlijk slechte toestand van Venezuela" en stelt dat het agentschap van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen "de onderdrukking ten gevolge van zowel de Bolivariaanse Nationale Garde en de colectivo's" onderstreept (OHCHR, "Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight", juni 2018, 8-9; gevoegd als stuk 15). Verzoeker meent bovendien dat "het lot van de familieleden, welke gevlucht zijn naar respectievelijk Chile en België een bijkomend objectief element [is] om de gegronde vrees van verzoekende partij te staven."

Verzoeker betoogt dat zijn gegronde vrees voor vervolging zijn oorsprong vindt in zijn politieke overtuiging. Verzoeker herneemt dat hij "op geregelde tijdstippen aan verwerende partij zijn afkeer ten aanzien van het handelen en de methoden van onderdelen van de Venezolaanse autoriteiten alsook de colectivo's" heeft verklaard. Verzoeker wijst er op dat, hoewel "deze laatsten niet te beschouwen zijn als effectieve statelijke actoren, (...) internationale rapporten de banden van deze colectivo's met onderdelen van de Venezolaanse autoriteiten" onderstrepen.

Verzoeker wijst er nog op dat hij geen nationale bescherming kan genieten, nu de Bolivariaanse Nationale Garde en de colectivo's op geregelde tijdstippen samenwerken.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel "48/4 Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur doordat zij verzoekende partij weigert de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen."

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting aangaande artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad waar onder meer afpersing door lokale maffia reeds erkend werd als vorm van ernstige schade (RvV 26 oktober 2011, nr. 69.174, X.)

Verzoeker stelt dat hij *in casu* voldoet aan zowel de negatieve als positieve voorwaarden van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In het verzoekschrift wordt verzocht om "[o]vereenkomstig art. 39/2, §1, 1° Vreemdelingenwet de beslissing van verwerende partij te hervormen en verzoekende partij de status van vluchteling in de zin van art. 48/3 Vreemdelingenwet toe te kennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van art. 48/4 Vreemdelingenwet, Minstens de beslissing van verwerende partij te vernietigen en bijkomende onderzoeksmaatregelen te bevelen overeenkomstig art. 19/2, §1, 2° Vreemdelingenwet."

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

"3. Kopie van het paspoort van verzoekende partij;

4. *Acto de la audiencia para oír al imputado E.J.N.M. dd. 11 september 2005 (Vrije vertaling: Notulen van de hoorzitting om de beschuldigde te horen);*

5. *Krantenuittreksels protesten familie verzoekende partij;*

6. *Brief dd. 26 september 2005 inzake het alibi van dhr. E.J.N.M., broer van verzoekende partij;*

7. *Decision de Corte Apelaciones del circuito judicial pénal de la circunscripción judicial des estado Vargas dd. 11 september 2005 (Vrije vertaling: beslissing van het Hof van Beroep van het strafrechtelijk circuit van het gerechtelijk arrondissement Vargas);*

8. *Comprobante de recepcion de un asunto nuevo dd. 15 september 2005 (Vrije vertaling: Bewijs van ontvangst van een nieuwe kwestie; conclusie van raadsman van dhr. E.J.N.M. waarin de wanpraktijken van dhr. M.M.G. worden belicht);*

9. *Documenten inzake de brand van het huis van verzoekende partij*

a. *Klacht van de moeder van verzoekende partij inzake de brand van haar huis dd. 29 maart 2006;*

b. *Beslissing van 31 maart 2006 om geen onderzoek te openen naar de brand van het huis van verzoekende partij;*

10. *Verblijfspapieren van dhr. E.J.N.M. in Chile;*

11. *Verklaring dat verzoekende partij aanwezig was tijdens een protestactie tegen de Venezolaanse autoriteiten;*

12. *Krantenartikel dd. 12 juni 2017 betreffende de dood van een deelnemer aan een protestbeweging in Vargas;*

13. *Verklaring van de moeder van de verzoekende partij waarbij zij aangeeft bedreigingen te hebben ontvangen van leden van de colectivos;*

14. *Ondervraging dd. 1 augustus 2018 verzoekende partij door verwerende partij;*

15. *OHCHR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight, juni 2018, 54 p."*

Bij aanvullende nota van 22 november 2018 legt verweerder de COI Focus "*La république bolivarienne du Venezuela – traitement par les autorités vénézuéliennes d'émigrés vénézuéliens rentrés aux pays*" van 17 juni 2016 neer.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Venezuela omwille van de uitzichtloze politieke, economische en veiligheidssituatie in Venezuela. Bovendien vreest hij ingeval van terugkeer ontvoerd te worden door de *colectivo's* omdat Venezolanen die terugkeren beschouwd worden als rijk.

2.4.2. De Raad stelt vast dat de door verzoeker aangehaalde feiten - de economische en algemene onveiligheidssituatie en zijn angst om geïsoleerd te worden door *colectivo's* omdat hij mogelijk als kapitaalkrachtig zou kunnen worden beschouwd - geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, te weten ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

2.4.3. Bovendien is verzoekers vrees voor ontvoering door de *colectivo's* gebaseerd op veronderstellingen, die hij niet weet hard te maken, en kadert hij deze in de algemene onveiligheidssituatie. Verzoeker linkt zijn vrees aan de *colectivo's* die actief zijn in zijn geboortestad, hoewel hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud zelf aangaf nooit enige (persoonlijke) problemen te hebben gekend met deze *colectivo's* (vragenlijst CGVS, punt 3.5; notities van het persoonlijk onderhoud van 1 augustus 2018 (hierna: notities), p. 15). Verder stelde hij dat hij eenmaal deelnam aan een manifestatie (notities, p. 14), maar dat dit geen persoonlijke gevolgen voor hem had (notities, p. 15). Wel werden de voedselpakketten gedurende anderhalve maand niet meer uitgedeeld aan alle bewoners van verzoekers wijk (notities, p. 14-15). Verzoeker verklaarde voorts dat hij nooit politiek actief was in Venezuela ("*ik ben geen lid van een politieke partij, ik geloof niet in de politiek in mijn land.*", notities, p. 16). Verzoekers vrees ten aanzien van de *colectivo's* is hypothetisch en onpersoonlijk, en volstaat niet om hieruit een nood aan internationale bescherming uit af te leiden.

2.4.4. Waar verzoeker doorheen de procedure aldus steeds naar de algemene situatie in Venezuela verwees en geen persoonlijke problemen aanvoerde, wijzigt hij in zijn verzoekschrift zonder meer zijn verklaringen in dat zijn familie bedreigd werd door de *colectivo's* en dat hij hierom besloot Venezuela te ontvluchten. Verzoeker zet een hele geschiedenis uiteen, waarbij zijn broer E.J.N.M. werd geïsoleerd door een majoor, M.M.G., van de Bolivariaanse Nationale Garde en in 2005 werd gearresteerd en aangehouden, waarop zijn familie vreedzame protesten organiseerde en M.M.G. verzoekers familie en sympathisanten bedreigde en later in maart 2006 ook het huis van zijn familie in brand stak. Verzoeker stelde voorts dat hij in juni 2017 deelnam aan een protestactie tegen de Venezolaanse autoriteiten, waarna leden van de *colectivo's* bedreigingen begonnen te uiten aan verzoekers moeder omwille van hun vroegere kritiek op M.M.G., die inmiddels gepromoveerd was tot Generaal-Brigadier van de Bolivariaanse Nationale Garde, en verzoeker vervolgens vluchtte.

2.4.4.1. De Raad kan echter niet inzien dat verzoeker deze feiten die zich 12/13 jaar geleden voordeden - de vermeende redenen voor zijn vlucht - niet van bij de aanvang van de asielprocedure aanbracht. Verzoeker licht evenmin toe waarom hij niet eerder gewag maakte van enige bedreigingen die de colectivo's aan het adres van zijn moeder uiten als gevolg van eerdere problemen tussen zijn broer E.J.N.M. die reeds vele jaren in Chili werkt en een majoor. Dergelijke vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van zijn - nieuw aangebrachte - vluchtmotieven die niet enkel een geheel nieuw asielrelaas betreffen maar geheel strijdig zijn met zijn initiële verklaringen. Verzoeker gaf immers tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS aan dat hij naar België kwam "[v]oor het doopsel van het zoontje van mijn zus" (notities, p. 12), stelde dat hij eenmaal deelnam aan een manifestatie maar hiervan geen persoonlijke gevolgen ondervond (notities, p. 14) en verklaarde zelf nooit problemen te hebben gehad met de colectivo's (notities, p. 15). Bovendien antwoordde verzoeker, wanneer gevraagd of hij familieleden heeft die actief zijn op politiek gebied, als volgt: "*Mijn moeder en broer zijn geregistreerd bij de regering, maar ze steunen ze niet maar ze willen gewoon recht op de rantsoenen.*" (notities, p. 16). Hierin stelt verzoeker dus dat zijn familie recht hebben op rantsoenen wat hun vervolging door de colectivo's reeds ondergraaft.

2.4.5. Ook over de problemen van zijn broer in 2005 en het feit dat het huis van verzoekers familie in brand gestoken werd in 2006, repte verzoeker met geen woord. Hoe dan ook dient opgemerkt dat verzoekers broer in hoger beroep werd vrijgesproken voor de aanklacht dat hij betrokken was bij een aanslag op M.M.G. (zie verzoekschrift). Uit het voorgelegd paspoort en verzoekers verklaringen kan blijken dat verzoekers broer E.J.N.M. pas enkele jaren in Chili verblijft ("*Ja, hij is weggegaan twee jaar geleden*" notities, p. 10) en opnieuw met een nieuw paspoort in 2018 naar Chili reisde (zie neergelegd paspoort E.J.N.M.) maar niet dat hij eerder vertrok. Voorts wordt niet aangetoond dat de woningbrand verband houdt met het proces van verzoekers broer E.J.N.M.. Uit de documenten kan enkel blijken dat een brand zich voordeed en een onderzoek werd gestart naar de oorzaak. Verzoeker legt geen stukken voor van de uitkomst van dit onderzoek, terwijl dit ook belangrijk was voor de (brand)verzekering.

2.4.6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat "*het lot van de familieleden, welke gevlucht zijn naar respectievelijk Chile en België een bijkomend objectief element [is] om de gegronde vrees van verzoekende partij te staven.*", merkt de Raad op dat dit een loutere bewering betreft nu niet wordt aangetoond dat verzoekers broers en zus Venezuela hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging, laat staan dat dit verzoekers persoonlijke vrees voor vervolging zou kunnen staven. Integendeel verzoeker gaf aan dat zijn zus 10 jaar geleden naar België kwam omdat haar vriend Belg was (notities, p. 10) en verzoeker legt slechts een (fotokopie van een) pagina uit het paspoort van zijn broer E.J.N.M. neer - waaruit blijkt dat deze op 5 maart 2018 in Chili aankwam - en hij legaal reisde met een Venezolaans paspoort. Verzoekers broer heeft aldus niet de vluchtelingenstatus in Chili. Verzoekers nieuwe toevoegingen betreffen een oude situatie van met zijn broer. Geenszins toont verzoeker aan dat hij 13 jaar later omwille van deze feiten, waarvoor zijn broer werd vrijgesproken, een nood aan bescherming heeft.

2.4.7. De door verzoeker bij zijn verzoekschrift neergelegde documenten ter staving van zijn nieuw aangebrachte elementen - met name "4. *Acto de la audiencia para oír al imputado E.J.N.M. dd. 11 september 2005 (Vrije vertaling: Notulen van de hoorzitting om de beschuldigde te horen)*"; "5. *Krantenuittreksels protesten familie verzoekende partij*"; "6. *Brief dd. 26 september 2005 inzake het alibi van dhr. E.J.N.M., broer van verzoekende partij*"; "7. *Decision de Corte Apelaciones del circuito judicial pénal de la circunscripción judicial des estado Vargas dd. 11 september 2005 (Vrije vertaling: beslissing van het Hof van Beroep van het strafrechtelijk circuit van het gerechtelijk arrondissement Vargas)*"; "8. *Comprobante de recepcion de un asunto nuevo dd. 15 september 2005 (Vrije vertaling: Bewijs van ontvangst van een nieuwe kwestie; conclusie van raadsman van dhr. E.J.N.M. waarin de wanpraktijken van dhr. M.M.G. worden belicht)*"; "9. *Documenten inzake de brand van het huis van verzoekende partij: a. Klacht van de moeder van verzoekende partij inzake de brand van haar huis dd. 29 maart 2006; b. Beslissing van 31 maart 2006 om geen onderzoek te openen naar de brand van het huis van verzoekende partij*"; "11. *Verklaring dat verzoekende partij aanwezig was tijdens een protestactie tegen de Venezolaanse autoriteiten*"; "12. *Krantenartikel dd. 12 juni 2017 betreffende de dood van een deelnemer aan een protestbeweging in Vargas*"; "13. *Verklaring van de moeder van de verzoekende partij waarbij zij aangeeft bedreigingen te hebben ontvangen van leden van de colectivos*" - zijn opgesteld in het Spaans en niet vergezeld van een (eensluitend verklaarde) vertaling. Voor zover verzoeker documenten neerlegt, dient hij dit te doen conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met name dat stukken die in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld, voorzien moeten worden van een eensluitende verklaarde vertaling op straffe van het niet in overweging nemen van deze stukken.

De aangehaalde door verzoeker neergelegde documenten kunnen dan ook niet in overweging worden genomen door de Raad in de mate dat ze inhoudelijk verder gaan dan wat is aangegeven in het verzoekschrift. Hoe dan ook betreffen de documenten een gedateerde situatie en verzoeker laat na de actualiteit ervan aan te tonen, te meer verzoeker niet eens aantoont of deze majoor nog in dienst is en hoe verzoekers broer E.J.N.M. en hijzelf dan zonder problemen een paspoort konden verkrijgen en zijn familie nog staatssteun geniet. Documenten zijn slechts een element uit de beoordeling en dienen coherente en geloofwaardige verklaringen te ondersteunen, *quod non in casu*, gelet op het bovenstaande.

2.4.8. De overige documenten - neergelegd bij het CGVS - betreffen verzoekers originele Venezolaanse paspoort en identiteitskaart, zijn behaalde diploma's in Venezuela, een bewijs van goed gedrag en zeden (afgeleverd door de Venezolaanse autoriteiten) en een bewijs van zijn burgerlijke staat in Venezuela, elementen die niet ter discussie staan.

2.4.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus, dient verzoeker aan te tonen dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, welke bestaat uit (a) doodstraf of executie of foltering of (b) onmenselijke of vernederende behandeling of straffen.

2.5.2. Daar waar verzoeker verwijst naar de lamentabele socio-economische omstandigheden in Venezuela, merkt de Raad op dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hijzelf in een extreem moeilijke en mensonterende situatie leefde. Zo gaf verzoeker aan dat zijn familie eigenaar is van een woning in verzoekers geboortestad, dat verzoeker zelf werkte in de kledingwinkel van zijn broer en dat ook zijn moeder een baan had om financieel rond te kunnen komen en zij ingeschreven was bij de overheid waardoor zij bijkomend in aanmerking kwam/kon komen voor basisgoederen (notities, p. 7, p. 9, p. 11). Aldus kan uit verzoekers verklaringen over zijn profiel en zijn familiale en financiële situatie in zijn land van herkomst niet afgeleid worden dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat verzoeker, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM loopt.

2.5.3. Wat betreft verzoekers vrees om bij terugkeer problemen te kennen omdat hij in het buitenland verbleven heeft en er verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland, de redenen waarom hij Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*La république bolivarienne du Venezuela – traitement par les autorités vénézuéliennes d'émigrés vénézuéliens rentrés aux pays*" van 17 juni 2016) blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De behandeling die een afgewezen verzoeker om internationale bescherming te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden.

Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die ervan verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, wel in tegendeel. Zo werd verzoeker nooit gearresteerd door de Venezolaanse autoriteiten, werd hij nooit aangeklaagd en diende hij nooit te verschijnen voor een rechtbank in Venezuela, was hij in Venezuela, naast zijn eenmalige deelname aan een manifestatie waarbij hij geen problemen heeft gekend, niet politiek actief en nam hij zelfs niet deel aan de

verkiezingen (vragenlijst CGVS, punten 3.1, 3.2 en 3.3; notities, p. 16). Verzoeker kan evenmin concretiseren dat hij niet kan terugkeren naar Venezuela, noch toelichten wat er met hem zou gebeuren (*“Als je een hoofdreden moet aanhalen waarom je niet naar je land kan terugkeren, wat zou dat dan zijn?”*, *“De angst voor de regering.”*, *“Wat voor angst?”*, *“De angst om gearresteerd te worden, of gedood te worden, omdat ik ze niet steun, ik zet op hetzelfde niveau als de criminaliteit.”*, notities, p. 16). Aldus kan de Raad niet inzien waarom verzoeker ingeval van terugkeer naar Venezuela geïmagineerd zal worden door de autoriteiten.

2.5.4. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar een arrest van de Raad, gaat hij eraan voorbij dat de rechtspraak van de Raad geen precedentwerking heeft.

2.5.5. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.6. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt enkel bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Volgens het Hof van Justitie (HvJ, Diakité, 30 januari 2014) wordt onder een *“binnenlands gewapend conflict”* de toestand begrepen *“wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”*.

2.5.7. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat er in Venezuela geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. De Raad erkent niettemin, dat Venezuela in een diepe politieke en economische crisis verkeert, die de openbare orde van het land ernstig verstoort en zware gevolgen heeft op de algehele mensenrechtensituatie en de veiligheidssituatie van de burgers.

De Raad kan de verwerende partij niet volgen waar gesteld dat *“het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes”*.

2.5.8. Immers zoals uit de toegevoegde COI Focus *“Venezuela. Situation Sécuritaire”* blijkt, wordt het geweld (moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, lynchen) in het land rechtstreeks of onrechtstreeks in de hand gewerkt door de Venezolaanse autoriteiten. Nergens kan uit de toegevoegde landeninformatie blijken dat de autoriteiten niet in staat zijn om op te treden tegen *“individuele misdadigers of kleine lokale bendes”*. Het Venezolaanse leger, La Guardia nacional of de Guardia nacional bolivariana (GNB), de Comando nacional antiextorsión y secuestro (CONAS), de Guardia de honor presidencial, de Milicia nacional bolivariana (MNB) en de reguliere politie hebben hun machtsgebied vergroot gezien en worden ondersteund door het gerecht dat niet onontvankelijk is. Ook worden steeds meer zaken door militaire rechtbanken behandeld (COI Focus *“Venezuela. Situation Sécuritaire”*, p. 22). De Colectivos chavistas worden bewapend door de overheid. Ze hebben een belangrijke rol in de repressie van de oppositie en controleren 10 % van de dorpen en steden (COI Focus *“Venezuela. Situation Sécuritaire”*, punt 3.3.). Indien de *megabandas* en de Colombiaanse bacrim en andere criminele bendes aan de grens met Colombia, inderdaad gewapende groeperingen zijn waarvan economische verrijking het primaire doel is, dan kan blijken dat zij het politiek discours van het Chávez project ondersteunen en ze opereren met de steun van de Venezolaanse overheid en omwille van een lakse en corrupte omgeving (COI Focus *“Venezuela. Situation Sécuritaire”*, punt 3.7).

De in Venezuela gepleegde misdrijven dienen dan ook in deze context te worden gezien.

De COI Focus "*Venezuela. Situation Sécuritaire*" (p. 21, 33 en 41) stelt dat er de laatste 14 jaar geen officiële statistieken bestaan in Venezuela, niet over het geweld, noch over andere gegevens (medische, bevolking, armoede...). De statistieken in punt 3.1. betreffen enkel Caracas en zijn dus onvoldoende om te besluiten dat de overgrote meerderheid van de moorden door "*individuele misdadigers of kleine lokale bendes*" worden gepleegd. Bovendien is dit gesteund op algemene informatie. Naast wat boven wordt gesteld, kan nog blijken dat indien de ernstige voedselschaarste en het grote tekort aan medicijnen ook criminaliteit (diefstal, corruptie, geweld) in de hand werkt, president Maduro de voedselverdeling (en de petroleumsector) in handen heeft gelegd van het leger (COI Focus "*Venezuela. Situation Sécuritaire*", p. 16-17). Het door verzoeker neergelegde rapport van UNHRC "*Human Rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*" van juni 2018 beschrijft de situatie in Venezuela voor wat betreft toegang tot justitie, excessief gebruik van macht in veiligheidsoperaties, willekeurige detenties, restricties van de democratie en de ernstige voedselschaarste en het tekort aan medicijnen. Verzoeker toont niet aan dat dit rapport toevoegt aan wat wordt gesteld in de COI Focus "*Venezuela. Situation Sécuritaire*".

2.6. Aldus indien Venezuela niet verkeert in een staat van burgeroorlog dient aangenomen te worden dat het crimineel geweld in Venezuela verregaand is (zie COI Focus "*Venezuela. Situation Sécuritaire*" van 20 april 2018, punt 4) en dit mede door de overheidsbeleid. Echter, noch uit de informatie van de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier noch uit de door verzoeker bijgebrachte kranten(artikelen) kan blijken dat het geweld in de Venezuela thans dermate hoog, algemeen verspreid en willekeurig is dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.7. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK